



Jamie McGuireová

# SLADKÉ ZABUDNUTIE

*Autorka bestsellerov Krásna katastrofa, Chodiaca katastrofa a Nádherná svadba*

SLADKÉ  
ZABUDNUTIE



Jamie McGuireová

# SLADKÉ ZABUDNUTIE

Original title: Jamie McGuire: BEAUTIFUL OBLIVION  
Copyright © 2014 by Jamie McGuire  
Cover design © Marjeta Novak/Učila International

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015  
Translation © Katarína Grozaničová, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

[www.fortunalibri.sk](http://www.fortunalibri.sk)

Redakčná a jazyková úprava Anetta Letková  
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN ! ° . F ~ ~~CH~~Ex{yHx{Hk

*Venujem Kim Eastonovej a Liis McKinstryovej.  
Ďakujem za všetko, čo robíte, a za všetko, čím ste.  
Pravdaže, aj Jessice Landersovej.  
Si dôvodom na úsmev a šlachetná duša.*



*Nezlomím mu srdce, aby som vyličila to tvoje.*

*Emily Kinneyová, Times Square*





# Prvá kapitola

Jeho slová ostali visieť v tme medzi našimi hlasmi. Občas som v tom priestore našla útechu, za posledné tri mesiace mi však priniesol len nepokoj. Stalo sa z neho vhodné miesto na úkryt. Nie pre mňa, preňho. Rozboleli ma prsty, tak som ich uvoľnila, a až vtedy som si uvedomila, ako silno som zvierala mobil.

Spolubývajúca Raegan sedela s prekríženými nohami na posteli oproti môjmu otvorenému kufru. Nech som sa už tvárila akokoľvek, donútilo ju to chytiť ma za ruku. „Volal ti Tídžej?“ vyslovila.

Prikývla som.

„Povieš, prosím ťa, niečo?“ dobiedzal Tídžej.

„Čo ti mám povedať? Som zbalená. Vzala som si voľno. Hank už dal moje šichty Jorie.“

„Cítim sa ako kretén. Kiežby som nemusel ísť. Lenže varoval som ťa, že počas projektu ma môžu hocikedy zavolať. Ak potrebuješ pomôcť s nájomným alebo s niečím...“

„Nechcem od teba peniaze,“ pretrela som si oči.

„Myslel som si, že si urobíme pekný víkend. Naozaj som v to dúfal.“

„A ja som si myslela, že ráno nasadnem do lietadla, a ty mi namiesto toho zavolaš, aby som nechodila. Už zase.“

„Viem, že teraz vyzerám ako idiot. Prisahám, povedal som im, že mám niečo dôležité. Lenže keď sa dačo vyskytne, Cami... musím si robiť svoju prácu.“

Zotrela som si z líca slzu, ale nechcela som, aby počul, že plačiem. Zabránila som tomu, aby sa mi triasol hlas. „Prídeš domov na Deň vďakvyzdania?“

Povzdychol si. „Chcem. Len neviem, či budem môcť. Podľa toho, či to tu dotiahneme. Chýbaš mi. Veľmi. Ani mne sa to nepáči.“

„Budeš mať vôbec niekedy viac času?“ bola som zvedavá. Na odpoveď som čakala dlhšie, ako som mala.

„Čo ak poviem, že zrejme nie?“

Zdvihla som obočie. Takú odpoveď som aj čakala, len som si nemyslela, že bude taký... úprimný.

„Prepáč.“ Predstavovala som si, ako stúpol. „Práve som zabočil na letisko. Už musím ísť.“

„Dobre. Zavoláme si neskôr.“ Donútila som sa hovoriť normálne. Nechcela som, aby v mojom hlase vycítil smútok. Aby si myslel, že som slaboška či citlivka. Bol silný, sebestačný a bez rečí robil, čo bolo treba. Snažila som sa byť taká istá. Nariekať pre niečo, za čo nemohol, by bolo zbytočné.

Zase si povzdychol. „Viem, že mi neveríš, ale ľúbim ťa.“

„Verím ti,“ odvetila som a myslela som to vážne.

Na displeji som stlačila červené tlačidlo a pustila som mobil na posteľ.

Raegan už bola v režime zisťovania škôd. „Zavolali ho do roboty?“ Prikývla som.

„Možno musíte byť len spontánnejší. Čo keby si sa zjavila z ničoho nič a potom by ho odvolali? Počkala by si tam naňho? Po jeho návrate by ste začali tam, kde ste skončili.“

„Možno.“

Stisla mi ruku. „Alebo je len idiot, ktorý by mal prestať uprednostňovať prácu pred tebou.“

Potriasla som hlavou. „Nadrel sa, aby to miesto dostal.“

„Veď ani nevieš, aké je to miesto.“

„Vravela som ti. Robí vo svojom odbore. Špecializuje sa na štatistické analýzy a rekonfiguráciu údajov, nech to už znamená čokoľvek.“

Podozrievavo sa na mňa zahľadela. „Hej, a vravela si, aby som si to nechala pre seba, čo ma privádza k záveru, že k tebe nie je celkom úprimný.“

Postavila som sa a veci z kufra som vybalila tak, že som ich vysypala na posteľ. Ustielala som si len vtedy, keď som sa balila, takže som videla svetlomodré paplón, na ktorom sa miestami vystierali chobotnice námorníckej modrej farby. Tíďže ich neznášal, no ja som mala pocit, akoby ma v spánku objímali. V izbe som mala samé čudné, náhodne zozbierané veci, ale taká som bola aj ja.

Raegan sa prehrabala v kope oblečenia a vybrala z nej čierne tričko so strategicky odstránenou látkou na pleciach a dekolte. „Obe máme voľno. Mali by sme si vyraziť. Nech pre zmenu nosia poháriky nám.“

Vytrhla som jej tričko z rúk a prezerala som si ho, kým som zvážila jej návrh. „Máš pravdu. Mali by sme ísť. Pôjdeme tvojím autom alebo Šmolkom?“

Raegan pokrčila plecami. „Mám takmer prázdnu nádrž a výplata bude až zajtra.“

„Tak vezmeme Šmolka.“

Po zrážke v kúpeľni sme s Raegan naskočili do svetlomodrého upraveného džípu CJ. Nevyzeral najlepšie, kedysi však mal niekto dosť predstavivosti a lásky, aby ho premenil na hybrid džípu a nákladniaka. Rozmaznanec, ktorý vyletel z výšky a vlastnil Šmolka, kým som ho dostala do rúk ja, ho nemal až tak rád. Miestami bolo na natrhnutých čiernych kožených sedačkách vidieť vypchávkový sedadiel, v koberčeku boli diery a flaky od cigariet a stropnú tvrdú časť by už bolo treba vymeniť. Pre zanedbávanie som si však mohla

dovoliť zaplatiť zaň plnú sumu a najlepšie auto bolo pre mňa práve to, ktoré nebolo treba splácať.

Zapla som si bezpečnostný pás a vopchala som kľúč do zapalovania.

„Mám sa pomodliť?“ opýtala sa Raegan.

Otočila som kľúčom, Šmolko nezdravo zavrčal. Motor zakašľal, potom zapriadol. Obe sme zatlieskali. Moji rodičia vychovali z robotníckeho platu v továrni štyri deti. Neprosila som ich, aby mi prispeli na auto, radšej som si v pätnástich našla miesto v tunajšej zmrzlinárni a nasporila som si päťstopäťdesiatsedem dolárov a jedenásť centov. Šmolko síce nebolo auto, o akom som ako malá snívala, ale za päťstopäťdesiat dolárov som si kúpila slobodu, ktorá bola na nezaplatenie.

O dvadsať minút sme už boli na opačnom konci mesta a po štrkovom parkovisku pri bare Red Door sme si vykračovali pomaly, rovnakým krokom, akoby nás natáčali za zvukov úžasnej filmovej hudby.

Pri vchode stál Kody s rukami veľkými ako moja hlava. Sledoval, ako prichádzame. „Preukazy.“

„Trhni si!“ zavrčala Raegan. „Veď tu robíme. Vieš, koľko máme rokov.“

Pokrčil plecami. „Aj tak musím vidieť vaše preukazy.“

Zamračila som sa na Raegan, ona zagúľala očami a zalovila v zadnom vrecku. „Ak ešte nevieš, koľko mám rokov, máme veľký problém.“

„No tak, Raegan. Prestaň sa so mnou natahovať a ukáž mi svoj poondiaty preukaz.“

„Keď som ti naposledy niečo ukázala, nezavolať si mi tri dni.“

Zmeravel. „Nikdy sa cez to neprenesieš?“

Hodila preukaz do Kodyho a on si ho plásol o hrud'. Mrkol naň, vrátil jej ho a netrpezlivo sa zahľadel na mňa. Podala som mu vodičský preukaz.

„Neodišla si z mesta?“ spýtal sa a kým mi vrátil tenkú plastovú kartičku, letmo sa na ňu pozrel.

„Dlhý príbeh,“ odvetila som, keď som si pchala vodičský preukaz späť do zadného vrecka. Mala som na sebe také tesné rifle, až som sa divila, že sa do nich vošlo niečo okrem zadku.

Kody otvoril obrovské červené dvere, Raegan sa sladko usmiala. „Vďaka, zlato.“

„Lúbim ťa. Buď dobrá.“

„Vždy som dobrá,“ povedala a zažmurkala naňho.

„Stretneme sa, keď tu skončím?“

„Jasné.“ Potlačila ma cez dvere.

„Ste neskutočne čudný pár,“ povedala som cez dunenie basov. V hrudi mi bzučalo a bola som si celkom istá, že pri každom údere sa mi zatriasli kosti.

„Sme,“ zopakovala Raegan.

Parket bol plný upotených opitých vysokoškolákov. Zimný semester bol v plnom prúde. Raegan vykročila k baru a postavila sa na koniec pultu. Jorie na ňu zažmurkala.

„Mám ti vypratať zopár stoličiek?“ opýtala sa.

Raegan potriasla hlavou. „Ponúkaš mi ich len preto, že chceš moje prepitné zo včera.“

Jorie sa zasmiala. Na pleciah jej padali voľne rozpustené vlny dlhých platinových vlasov s niekoľkými čiernymi pramienkami. Mala na sebe čierne minišaty a kanady a kým sme sa rozprávali, stláčala tlačidlá na pokladnici, lebo práve komusi vystavovala účet. Všetky sme sa naučili robiť viacero vecí naraz a zvráť sa, akoby sme zakaždým mali dostať stodoárové prepitné. Ak ste boli za barom dosť rýchli, dostali ste šancu robiť za východným barom, kde vám prepitné za víkend zaplatilo účty za mesiac.

V bare Red Door robím už rok a vypracovala som sa už po troch mesiacoch. Raegan pracuje so mnou a vďaka nám je tento stroj namazaný ako striptérka v plastovom bazéne plnom detského

oleja. Jorie a ďalšia čašníčka Blia robili za južným barom pri vchode. V podstate išlo o stánok, takže boli celé bez seba, keď sme ja či Raegan odišli z mesta.

„Čo pijete?“ spýtala sa Jorie.

Raegan sa pozrela na mňa, potom znova na Jorie. „Whisky s cukrom a citrónom.“

Urobila som grimasu. „Pre mňa čistú whisky, prosím.“

Keď nám Jorie podala poháriky, našli sme si prázdny stôl a sadli sme si, ohromené tým, aké máme šťastie. Cez víkendy to tu bolo vždy nabité, najst' prázdny stôl o pol jedenástej preto nebolo vôbec bežné. V ruke som držala novú škatuľku cigariet. Chytila som ju za spodok, aby som ju mohla otvoriť, potom som odtrhla plastový obal a prevrátila vrch. Red bol taký zadymený, že som mala pocit, akoby som fajčila celú škatuľku naraz, už len preto, lebo som tam sedela. Bolo príjemné iba sedieť za stolom a oddychovať. Pri práci som si zväčša stihla raz potiahnuť a zvyšok dohorel nedofajčený.

Raegan sledovala, ako si zapalujem. „Aj ja chcem.“

„Nie, nechceš.“

„Chcem!“

„Už dva mesiace nefajčíš, Raegan. Zajtra mi budeš vyčítať, že som ti pokazila šnúru.“

Ukázala na miestnosť. „Veď fajčím! Práve teraz!“

Prižmúrila som oči. Raegan bola exotická kráska s dlhými gaštanovohnedými vlasmi, bronzovou pokožkou a medovohnedými očami. Perfektný noštek nebol ani priveľmi okrúhly, ani priveľmi špicatý, pokožka vyzerala ako z reklamy na pleťový krém. Spoznali sme sa na základnej, kde ma ihneď pritiahla jej krutá pravdovravnosť. Vzbudzovala neskutočný strach, dokonca aj v Kodym, ktorý mal takmer dva metre a bol od nej o hlavu vyšší. Na toho, koho mala rada, bola veľmi milá, na ostatných pôsobila odpudzujúco.

Ja som bola pravým opakom exotickosti. Strapaté hnedé mikádo s hustou ofinou nebolo ťažké udržiavať, okrem toho sa málokto-

rému chlapovi zdalo sexi. A nie každému chlapovi som sa zdala sexi ja. Bola som iba najlepšou kamarátkou vášho brata. Vyrastala som s tromi bratmi a s bratrancom Colinom a nebyť nepatrných, ale predsa ženských kriviek, ktoré ma v štrnástich rokoch vyhnali z chlapčenskej klubovne, nepochybne by sa zo mňa stalo chlapča.

„Nebuď taká,“ povedala som jej. „Keď chceš, kúp si vlastné.“

Prekrížila si ruky a našpúlila prítom pery. „Preto som prestala. Sú brutálne drahé.“

Hľadela som na horiaci papierik a tabak medzi prstami. „To si čoraz viac uvedomuje aj môj skrachovaný zadok.“

Pieseň, na ktorú chcel tancovať každý, vystriedala pieseň, na ktorú nechcel tancovať nikto, a tak sa desiatky ľudí drali preč z parketu. K nášmu stolu zamierili dve baby a vymenili si pohľady.

„To je náš stôl,“ povedala blondína.

Raegan ich ledva brala na vedomie.

„Prepáč, krava, hovorí s tebou,“ povedala bruneta, keď si kládla na stôl pivo.

„Raegan,“ varovala som ju.

Raegan sa na mňa bezvýrazne pozrela, potom obrátila zrak na dievča s rovnakým výrazom tváre. „*Bol* to váš stôl. Teraz tu sedíme my.“

„Bolí sme tu prvé,“ zaprskala blondína.

„Už nie ste,“ podotkla Raegan. Zdvihla neželanú fľašu piva a hodila ju na zem. Nápoj sa rozlial po tmavom, pevne zošitom koberci. „Prines!“

Bruneta sledovala, ako sa jej pivo prekotúľalo po podlahe, potom vykročila k Raegan, no jej priateľ ju schmatol za ruky. Raegan sa bez záujmu usmiala a zapozerala sa na tanečný parket. Bruneta konečne dovolila, aby ju priateľ odprevadil k baru.

Potiahla som si z cigarety. „Myslela som si, že sme sa prišli zabaviť.“

„Nebola to zábava?“



Potriasla som hlavou a potlačila úsmev. Raegan bola skvelá kamarátka, ale do cesty by som sa jej nechcela priplieť. V dome plnom chlapcov som sa počas dospievania bila toľko, že mi to vystačí do konca života. Nezaobchádzali so mnou v rukavičkách. Keby som sa nebránila, pritvrdili by, aby som im to vrátila. Vždy som to urobila.

Raegan výhovorku nemala. Bola skrátka podlá mrcha. „Pozri! Je tu Megan,“ povedala s prstom namiereným na modrookú krásku s havraními vlasmi. Potriasla som hlavou. Bola s Travisom Maddoxom, ktorý ju v podstate obrábal všetkým na očiach priamo na parkete.

„Typickí Maddoxovci,“ skonštatovala Raegan.

„Presne tak,“ odpila som si whisky. „Nebol to dobrý nápad. Necítim sa dnes práve spoločensky.“

„Prestaň!“

Raegan do seba hodila panáka a postavila sa. „Tie uľňukané babizne stále zízajú na náš stôl. Prinesiem ďalšiu rundu. Noc sa rozbieha pomaly.“

Vzala naše poháriky a poprosila ma, aby som postrážila stôl, kým sa nevráti od baru.

Keď som sa otočila, dievčatá pozerali na mňa a zjavne dúfali, že im ho prenechám. Nemienila som sa postaviť. Ak by si zaň sadli, Raegan by získala stôl späť a akurát by sme si narobili problémy.

Keď som sa otočila, na Raeganinej stoličke sedel chlapec. Najskôr som si pomyslela, že sa sem nejako prepracoval Travis, potom som si uvedomila, že sa mýlim, a usmiala som sa. Nakláňal sa ku mne Trenton Maddox. Potetované ruky mal prekrížené, lakte opreté o stôl. Pretrel si krátke strnisko, prstami si prešiel po hranatej sánke. Pod tričkom sa mu napínali svaly. Na tvári mal toľko strniska ako na hlave, okrem miesta pri ľavom spánku, kde mal jazvičku.

„Zdáš sa mi povedomá.“

Zdvihla som obočie. „Vážne? Prišiel si až sem, prisadol si si a na nič lepšie si sa nezmohol?“

Okato si ma prezrel od hlavy po päty. „Pokiaľ dobre vidím, nie si potetovaná. Tipujem, že sme sa nestretli v štúdiu.“

„V štúdiu?“

„V tetovacom štúdiu, v ktorom pracujem.“

„Takže ty teraz tetuješ?“

Usmial sa a uprostred ľavého líca sa mu objavila hlboká jamka. „Vedel som, že sme sa už stretli.“

„Nestretli.“ Otočila som sa a pozrela som sa na ženy na parkete. Smiali sa a sledovali, ako si to Travis rozdáva s Megan. Len čo sa však pieseň skončila, nechal ju tak a zamieril priamo k blondíne, ktorá si nárokovala náš stôl. Napriek tomu, že pred dvomi sekundami videla, ako oblápa spotenú Megan, vyškierala sa ako šibnutá, lebo dúfala, že je na rade.

Trenton sa zasmial. „To je môj mladší brat.“

„K tomu by som sa nepriznávala,“ povedala som mu a pokrútila som hlavou.

„Nechodili sme spolu do školy?“ opýtal sa.

„Nespomínam si.“

„Pamätáš si, či si niekedy medzi škôlkou a koncom strednej chodila na Eakinsovu?“

„Chodila.“

Keď sa zaškeril, jamôčka na ľavom líci sa mu prehĺbila. „Potom sa poznáme.“

„Nie nevyhnutne.“

Trenton sa znova zasmial. „Chceš niečo na pitie?“

„Už sa mi nesie.“

„Chceš tancovať?“

„Nie.“

Prešla okolo nás skupinka dievčat a Trenton sa zahľadel na jednu z nich. „Nie je to Shannon z náuky o vedení domácnos-

ti? Dopekla!“ povedal a zvrtol sa na druhý okraj stoličky, aby ho nezbadala.

„Je. Mali by ste si zaspomínať.“

Potriasol hlavou. „Zaspomínali sme si na strednej.“

„Viem. Určite ťa stále neznáša.“

Trenton pokrútil hlavou, usmial sa a prv než vypil ďalší dúšok, povedal: „Vždy si to pamätajú.“

„Je to malé mesto. Nemal si spáliť všetky mosty.“

Vystrúhal kyslú tvár a svoj povestný šarm priviedol na novú úroveň. „Niektoré som ešte nespálil. Zatiaľ.“

Zagúľala som očami a on sa zachichotal.

Raegan sa vrátila. Dlhými prstami objímala štyri poháre na whisky a dva štamperlíky. „Moja whisky s cukrom, tvoja whisky bez ľadu a likérik pre každú.“

„Čo dnes máš s tým sladkým, Ray?“ spýtala som sa a zmraštila som nos.

Trenton vzal jeden zo štamperlíkov, priložil si ho k perám a zaklonil hlavu. Tresol ním o stôl a žmurkol na mňa. „Žiadne strachy, zlato. Postarám sa o to.“ Vstal a odišiel.

Ani som si neuvedomila, že mám otvorené ústa, kým sa môj pohľad nestretol s Raeganiným a nezatvorila som ich.

„Naozaj ti práve vypil pohárik? Nesnívalo sa mi to?“

„Kto urobí niečo také?“ spýtala som sa a obzrela som sa za ním. Už zmizol v dave.

„Maddox.“

Otočila som do seba dvojité whisky a potiahla som si z cigarety. Každý vedel, že Trenton Maddox nie je neviniatko, čo však ženám nebránilo, aby sa ho snažili skrotiť.

Keďže som ho mala na očiach od základnej, slúbila som si, že sa nestanem zárezom na záhlaví jeho postele, teda, ak zlé jazyky neklamú a robí si zárezy, ale to som sa rozhodne nechystala zisťovať.

„Necháš, aby sa mu to prepieklo?“ opýtala sa Raegan.

Rozčúlená som vyfúkla dym kútikom úst. Nebola som v stave zabávať sa, riešiť nechutné flirtovanie alebo sa sťažovať, že Trenton Maddox práve do seba hodil štamperlík cukru, ktorý som nechcela. Predtým ako som dokázala kamarátke odpovedať, musela som v sebe zadržať whisky, ktorú som práve vypila.

„Len to nie!“

„Čo je?“ Raegan sa obrátila na stoličke. Hneď sa strhla a vystrela. K nášmu stolu kráčali moji traja bratia a bratranec Colin.

Colin, najstarší a jediný z nich s pravým preukazom, prehovoril prvý. „Čo, dopekla, Camille? Myslel som si, že nie si v meste.“

„Zmena plánov,“ vyštekla som.

Po ňom sa ozval Chase. Presne ako som čakala. Bol najstarší z bratov a rád sa tváril, že je aj starší ako ja. „Otec nebude nadšený, že si zmeškala rodinný obed, ak si bola v meste.“

„Nebude sklamaný, ak sa o tom nedozvie,“ povedala som a prižmúrila som oči.

Cúvol. „Prečo si taká vytočená? Máš krámy?“

„To myslíš vážne?“ odsekla mu Raegan so zvesenými kútikmi úst a zdvihnutým obočím. „Sme medzi ľuďmi. Dospej už!“

„Takže to zrušil?“ opýtal sa Clark. Na rozdiel od ostatných vyzeral, že si úprimne robí starosti. Skôr ako som mu odpovedala, prehovoril aj najmladší. „Počkať, ten mizerný hajzel to zrušil?“ spýtal sa Coby. Medzi bratmi bol len jedenástmesačný vekový rozdiel, Coby mal osemnásť. Kolegovia vedeli, že bratia majú falošné preukazy a domnievali sa, že mi robia láskavosť, keď odvracajú zrak, no väčšinou som si želala, aby to nerobili. Hlavne Coby sa stále správal ako dvanásťročný dečko, lebo nevedel, čo si má počať s testosterómom. Skláňal sa za ostatnými, zatiaľ čo oni ho brzдили pred bitkou, ktorá neexistovala.

„Čo to stváraš, Coby?“ opýtala som sa ho. „Veď tu nie je!“

„Máš čertovskú pravdu,“ odvetil. Uvoľnil sa a potočil hlavou. „Zrušiť moju veľkú sestru. Rozbijem mu jeho sprostý ksicht!“ Pri

predstave, ako sa Coby a Tídžej mlátia, sa mi rozbúšilo srdce. Keď bol Tídžej mladší, išiel z neho strach, lenže v dospelosti vyzeral priam vražedne. Neboli s ním žarty a Coby to vedel.

Z hrdla sa mi vydral znechutený zvuk. Zagúľala som očami. „Len... si nájdite iný stôl.“

Všetci štyria si pritiahli stoličky ku mne a k Raegan. Colin mal svetlohnedé vlasy, ale bratia boli ryšaví. Colin a Chase mali modré oči, Clark a Coby zelené. Niektorí ryšavci nevyzerajú vôbec vábne, lenže moji bratia boli vysokí, vyšportovaní a priateľskí. Iba Clark mal pehy, ale aj tie na ňom vyzerali dobre. Ja som bola vyvrhel', jediné dieťa so sivohnedými vlasmi a s veľkými okrúhlymi svetlo-modrými očami. Bratia sa ma viac ráz snažili presvedčiť, že som adoptovaná. Keby som nebola ženskou verziou svojho otca, možno by som im aj uverila.

Čelo som si oprela o stôl a zastonala som: „Neverila som, že dnešný večer môže byť ešte horší.“

„Ale choď, Camille. Veď nás máš rada,“ povedal Clark, keď do mňa štuchoľ plecóm. Nič som neodvetila, preto sa naklonil ku mne a pošepol mi do ucha: „Určite ti nič nie je?“

Hlavu som držala dole, ale prikývla som. Clark ma pobúchal po chrbte, potom sa pri stole rozhostilo ticho.

Zdvihla som hlavu. Všetci hľadeli za mňa, tak som sa otočila. Stál tam Trenton Maddox, v rukách mal dva štamperlíky a pohár niečoho, čo vôbec nevyzeralo sladko.

„Akosi rýchlo sa tu rozbehol žúr,“ povedal Trenton s prekvapeným, no očarujúcim úsmevom.

Chase na Trentona prižmúril oči. „To je on?“ opýtal sa a hlavou pritom kýval hore a dole.

„Kto?“ opýtal sa Trenton.

Cobymu začalo mykať kolenom, nahol sa na stoličke. „To je ten sviniar. Zrušil ju a teraz sa tu len tak zjaví.“

„Počkaj! Coby, nie,“ povedala som so zdvihnutými rukami.

Coby sa postavil. „Ťaháš našu sestru za nos?“

„Sestru?“ opýtal sa Trenton. Zrak mu preskakoval zo mňa na prchkých ryšavcov okolo.

„Bože,“ hlesla som a zatvorila som oči. „Colin, povedz Coby-mu, aby prestal! To nie je on.“

„Kto nie som?“ spýtal sa Trenton. „Máme tu problém?“

Travis sa objavil po bratovom boku. Tváril sa rovnako pobavené ako Trenton. Obom sa vytvorili rovnaké jamky na ľavých lícach. Mohli byť ďalším párom dvojčiat svojej mamy. Líšili sa len nepatrne vrátane toho, že Travis bol o niekoľko centimetrov vyšší ako Trenton.

Travis si prekrížil ruky cez prsia, čím sa mu vyduli už aj tak obrovské bicepsy. Jediné, čo mi bránilo vyskočiť zo stoličky, bola skutočnosť, že ich mal uvoľnené. Nešiel sa biť. Zatiaľ.

„Dobrá večer,“ povedal Travis.

Maddoxovci mali nos na problémy. Aspoň to tak vyzeralo, keďže každú bitku buď začali, alebo skončili. Zväčša oboje.

„Coby, sadni si,“ prikázala som mu cez zuby.

„Nie, nesadnem si. Tento kretén urazil moju sestru, a preto si ani náhodou nesadnem.“

Raegan sa nahla k Chasovi. „To sú Trent a Travis Maddoxovci.“

„Maddoxovci?“ opýtal sa Clark.

„Hej. Stále máš čo povedať?“ opýtal sa Travis.

Coby pomaly pokrútil hlavou a usmial sa. „Môžem rozprávať aj celú noc, ty sukín syn.“

Postavila som sa. „Coby! Sadni si!“ prikázala som s prstom namiereným na stoličku. Poslúchol ma a sadol si. „Povedala som, že to nie je on, a myslela som to vážne. Všetci sa už, doriti, upokojte! Mala som zlý deň, prišla som si vypiť, oddýchnuť si a mať sa bohovsky dobre. Ak s tým máte problém, vypadnite od môjho stola!“ Zavrela som oči a poslednú časť vety som zakričala ako zmyslov zbavená. Ľudia okolo na nás uprene zazerali.

Zhlboka som dýchala. Pozrela som sa na Trentona, ktorý mi podal pohárik.

Zdvihol kútik úst. „Myslím si, že ostanem.“

## Druhá kapitola

**M**OBIL MI ZAPÍPAL UŽ TRETÍ RAZ. ZODVIHLA SOM HO Z NOČNÉHO stolíka a pozrela som sa naň. Dostala som správu od Trentona.

Vstávaj, lenivec. Áno, s Tebou hovorím.

„Vypni si mobil, koza! Poniektorí z nás majú opicu!“ zarevala Raegan zo svojej izby.

Zapla som tichý režim a položila som mobil späť na stôl, aby sa nabil. „Dopekla! Prečo som mu dala svoje číslo?“

Kody sa prešuchtal cez chodbu a s privretými očami nakukol dnu. „Koľko je hodín?“

„Nie je ani osem.“

„Kto ti to vypisuje?“

„Čo ťa do toho?“ odvrkla som a otočila som sa na bok. Kody sa zachechtal a začal trieskať riadom v kuchyni, zrejme sa chystal nakrmiť svoje obrovské telo.

„Neznášam vás!“ zakričala Raegan.

Posadila som sa a nechala som nohy visieť z postele. Celý víkend som mala voľno. Také čosi sa mi nestalo odvtedy, čo som sa naposledy vybrala za Tídžejom a on naše stretnutie odvolal.



Vtedy som upratovala byt, až kým mi nenavreli pluzgiere. Potom som vyprala, vysušila a poskladala všetko svoje aj Raeganino oblečenie.

Tentoraz som sa nemienila bezducho prechádzať po byte. Pozrela som sa na fotky, na ktorých som s bratmi, umiestnené na stene vedľa snímky rodičov a kresieb, o ktoré som sa pokúšala na strednej. Čierne rámy ostro kontrastovali s bielymi stenami. Snažila som sa byt zútulniť, a tak som po každej výplate kúpila súpravu záclon. Raegan dostala na Vianoce od rodičov darčekovú poukážku do predajne s nábytkom, takže sme už mali aj peknú jedálenskú súpravu a rustikálny čajový stolík mahagónovej farby. Hoci som tam bývala skoro tri roky a Raegan viac ako rok, byt stále vyzeral, akoby sme sa doň práve nasťahovali. Nebola to síce najkrajšia nehnuteľnosť v meste, ale radšej mať za susedov mladé rodinky a slobodných pracujúcich ako hlučných, neznesiteľných vysokoškolákov. Navyše sme boli dosť ďaleko od internátu, aby sme sa vyhli dennému ruchu.

Nebolo to nič svetoborné, ale bol to domov.

Zabzučal mi mobil. Zagúľala som očami, lebo som si myslela, že mi píše Trenton. Naklonila som sa nad displej. Písal Tídzkej.

Chýbaš mi. Mal by som sa s Tebou túliť v posteli a nie byť v robote.

*Cami teraz nemôže hovoriť. Má opicu.*

*Po pípnutí nechajte odkaz. PÍP.*

Bola si v noci vonku?

*Čakal si, že budem doma plakať do vankúša?*

Dobre. Aspoň už nemám taký zlý pocit.

*Pokojne sa zožieraj. Neprekáža mi to.*

Potrebujem Ťa počuť, ale teraz nemôžem zavolať.  
Skúsím večer.

*k.*

K? Škoda správy.

*V práci je škoda víkendu.*

Zásah do čierneho.

*Porozprávame sa neskôr.*

Neboj, podlizovanie postačí.

*To dúfam.*

Na Tídzēja sa dalo ťažko hnevať, ale bolo nemožné priblížiť sa mu – ak vezmeme do úvahy, že sme spolu chodili len pol roka. Prvé tri mesiace boli úžasné, kým ho nepoverili vedením dôležitého projektu. Upozornil ma, aké to bude, keď sme sa rozhodli pre vzťah na diaľku. Šéfoval prvému projektu, navyše bol perfekcionista a snaživec. Na väčšom projekte ešte nepracoval a chcel sa uistiť, že všetko klapie, ako má. Nech už to bolo čokoľvek, bolo to dôležité. Ak to totiž dopadne dobre, povýšia ho. Raz neskoro v noci spomenul, že si zrejme nájde väčší byt a ja by som sa mohla k nemu o rok nastáňovať.

Bola by som radšej hocikde inde ako tu. Žiť vo vysokoškolskom mestečku, keď nie úplne chodíte na výšku, nie je práve príjemné. Na škole nebolo nič zlé. Východná univerzita bola svojrázna a nádherná. Odjakživa som na nej chcela študovať, no po jedinom roku

v internáte som si musela nájsť vlastné bývanie. Našla som v ňom síce bezpečné útočisko pred komickým životom v internáte, nezávislosť mi však priniesla aj nepríjemnosti. Za semester som absolvovala len niekoľko predmetov a namiesto toho, aby som tento rok promovala, bola som ešte len druháčka.

Práve množstvo vecí, ktoré padli za obeť vytúženej nezávislosti, mi nedovolilo odporovať Tídžejovi za to, že aj on niečo obetoval, aj keď som tým niečím bola ja.

Posteľ sa podo mnou prehla a prikrývka vyletela. Na pokožke som pocítila dotyk drobnej ľadovej ruky, až som nadskočila.

„Doparoma, Ray! Daj zo mňa svoje hnusné studené ruky!“

Zasmiala sa a objala ma ešte silnejšie.

„Ráno je už chladno. Kody robí praženicu asi z tucta vajec a moja posteľ je teraz ako z ľadu.“

„Žerie ako kôň.“

„Veď aj je veľký ako kôň. *Všade*.“

„Fuj, fuj, fuj, fuj,“ zakryla som si uši. „Takú predstavu hneď zrána nepotrebujem. Vlastne nikdy.“

„Kto ti toľko vypisuje? Trent?“

Otočila som sa, aby som videla, ako sa tvári. „Trent?“

„Nezastieraj, Camille Renee! Videla som, ako si sa tvárila, keď si mu podávala pohárik.“

„Nijako som sa netvárila.“

„Ale tvárila!“

Oprela som sa o okraj posteľe a tlačila som Raegan, kým si neuvedomila, o čo mi ide, nezajačala a nespadla s treskotom na zem.

„Si zlá a podlá!“

„Ja že som zlá?“ spýtala som sa a naklonila som sa cez okraj posteľe. „Ja som neodhodila babe pivo len preto, že si chcela sadnúť za svoj stôl.“

Raegan si sadla po turecky a povzdychla si. „Máš pravdu. Bola som naozaj mrcha. Nabudúce fľašu zazátkujem, kým ju odhodím.“

Lahla som si na vankúš a pozrela som sa na strop. „Si beznádejný prípad.“

„Raňajky!“ zakričal Kody z kuchyne.

Tackali sme sa z izby a chichotali sme sa pri súťažení, ktorá z nej vyjde prvá.

Raegan si na stoličku za raňajkovým pultom sadla pol sekundy predtým, ako som ju skopla na zem. Pristála na nohách, ústa však mala otvorené dokorán.

„Ty si dnes koleduješ!“

Odhryzla som si zo škoricovo-hrozienkového pečiva s lekvárom a zahmkala som, keď sa mi na jazyku rozplynula kalorická dobrota. Kody u nás strávil dosť nocí, aby vedel, že neznášam vajíčka, a vždy mi pripravil alternatívne raňajky, preto som mu odpustila smrad z vajec, ktorým nám vždy, keď u nás prespal, napáchol byt.

„Takže,“ povedal počas prežúvania, „Trent Maddox.“

Pokrútila som hlavou. „Nie, ani s tým nezačínaj.“

„Zdá sa, že ty si už začala,“ skonštatoval Kody so škodoradostným úsmevom.

„Všetci sa správate, akoby som sa naňho lepila. Len sme sa rozprávali.“

„Kúpil ti štyri poháriky. A dovolila si mu to,“ povedala Raegan.

„A odprevadil ťa k autu,“ pridal sa Kody.

„A vymenili ste si čísla,“ dodala Raegan.

„Mám priateľa,“ odvrkla som trochu naduto a možno trochu ako dedinská hus. Keď sa proti mne niekto spolčil, malo to na mňa zvláštny účinok.

„Ktorého si takmer tri mesiace nevidela a ktorý dva razy zrušil pozvanie,“ povedala Raegan.

„Takže je sebecký, lebo je oddaný svojej práci a chce sa posunúť o stupienok vyššie?“ opýtala som sa, aj keď som nechcela počuť odpoveď. „Všetci sme vedeli, aké to bude. Tídzkej nikdy netajil, aká náročná môže byť jeho práca. Prečo ma to jedinú neprekvapuje?“

Kody a Raegan si vymenili pohľady a ďalej jedli nechutné slepačie zárodky.

„Čo dnes budete robiť?“ opýtala som sa.

„Idem na obed k rodičom,“ odpovedala Raegan. „S Kodym.“

Pečivo som vytiahla z úst skôr, ako som si stihla odhryznúť. „Naozaj? To je vážne,“ povedala som s úsmevom.

Kody sa zaškľabil. „Pred otcom ma už varovala. Nie som nervózny.“

„Nie si?“ neverila som vlastným ušiam.

Potriasol hlavou, ale už nevyzeral tak seabedome. „Prečo?“

„Je vojnový námorník vo výslužbe a Raegan je viac ako dcéra. Je jeho jediné dieťa. Celý život sa usiloval byť dokonalý a posúvať svoje hranice. Myslí si, že tam len tak vojdeš, vzbudíš v ňom strach, že ho okradneš o ďalší čas a pozornosť dcéry, a on ňu len tak privíta v rodine?“

Kody stratil reč. Raegan sa na mňa zadívala. „Ďakujem, kamarátka,“ potľapkala Kodyho po ruke. „Jemu sa nikto hneď nepáči.“

„Okrem mňa,“ prihlásila som sa.

„Okrem Cami. Lenže ona sa neráta. Ona panenstvo jeho dcéry neohrozuje.“

Kody sa zaškeril. „Nevzal ti ho Jason Brazil približne pred štyrmi rokmi?“

„Hej, ale to ocko nevie,“ povedala Raegan, trochu nahnevaná, že Kody vyslovil jeho meno.

Jason Brazil nebol zlý chalan, len sme to predstierali. Všetci sme spolu chodili na strednú, Jason bol o rok mladší. Rozhodli sa spečatiť dohodu skôr, než išla na vysokú, lebo dúfali, že tak upevnia svoj vzťah. Myslela som si, že ju omrzí mať priateľa, ktorý je ešte na strednej, ale Raegan bola neoblomná. Trávili spolu väčšinu času. Onedlho po tom, čo nastúpil na Východnú univerzitu, ho zamestnávalo čaro vysokej, členstvo v bratstve a skutočnosť, že bol futbalovou hviezdou, čo vyprovokovalo nočné hádky. Ich vzťah

zdvorilo ukončil, pričom na ňu nepovedal krivé slovo. Vzal jej však panenstvo a nedodržel svoju časť dohody: že s ňou ostane naveky. Preto bol v tomto dome naveky nepriateľom.

Kody dojedol a pustil sa do oplachovania riadu.

„Ty si varil, ja poumývam,“ povedala som a odstrčila som ho od umývačky.

„Čo budeš robiť ty?“ opýtala sa Raegan.

„Učiť sa. Písať seminárku na pondelok. Možno sa osprchujem, možno nie. Rozhodne nepôjdem mame a otcovi vysvetľovať, prečo som podľa plánu neodišla z mesta.“

„Pochopiteľne,“ odvetila Raegan. Vedela pravý dôvod. Rodičom som už povedala, že pôjdem pozrieť Tídžēja. Vyzvedali by, prečo to zrušil. Už teraz mi ho neschvaľovali a ja som nemala v úmysle zväčšovať bludný kruh nenávisťi, ktorý vznikol vždy, keď boli aspoň dvaja z nás v jednej miestnosti. Otec by mal ako vždy nevraživú náladu, niekto by povedal priveľa a otec by znovu vrieskal. Mama by prosíkala, aby prestal. A nakoniec by to bola aj tak moja vina.

*Si hlúpa, že mu dôveruješ, Camille. Je tajnostkár, povedal otec. Neverím mu. Na všetkých pozerá kriticky.*

Práve to bol jeden z dôvodov, prečo som sa doňho zalúbila. Cítila som sa s ním v bezpečí. Nech by sme šli kamkoľvek, nech by sa stalo čokoľvek, ochránil by ma.

„Vie Tídžej, že si bola večer von?“

„Áno.“

„Vie o Trentovi?“

„Nepýtal sa.“

„Nikdy sa nepýta, čo robíš vonku po nociach. Ak by s Trentom o nič nešlo, spomenula by si ho,“ povedala Raegan drzo.

„Sklapni! Choď k rodičom a nechaj otca týrať Kodyho.“

Kody sa zamračil, Raegan potriasla hlavou a cestou do izby ho potľapkávala po obrovskom pleci. „Žartuje.“

Keď Raegan s Kodym o niekoľko hodín odišli, otvorila som učebnice, zapla počítač a začala som písať prácu na tému *Následky dospievania s počítačom*. „Komu napadne taká hlúposť?“ zavrčala som.

Len čo som seminárnu prácu dopísala a vytlačila, začala som sa učiť na piatkový test zo psychológie. Mala som na to ešte dobrý týždeň, ale život ma naučil, že keď budem vyčkávať do poslednej minúty, stopercentne mi do toho niečo príde. V robote sa učiť nemôžem a tento test bude obzvlášť ťažký.

Zabzučal mi mobil. Znova Trenton.

Novinka. Ešte som nepoznal babu, ktorá by mi dala číslo a potom by ma ignorovala.

Zasmiala som sa, chytila som mobil do oboch dlaní a začala som stláčať tlačidlá.

*Neignorujem Ťa. Učím sa.*

Dáš si pauzu?

*Nie, kým neskončím.*

Dobre, najeme sa potom? Som hladný ako vlk.

*Chceli sme sa ísť najesť?*

Ty nejješ?

... áno?

Potom, K. Ty sa chystáš jesť, ja sa chystám jesť.

Najedzme sa!

*Musím sa učiť.*

K... Najeme sa POTOM?

*Nemusiš na mňa čakať. Chod' sám!*

Viem, že nemusím. Chcem.

*Lenže ja nemôžem. Chod' sám!*

K.

Zapla som tichý režim a vopchala som telefón pod vankúš. Trentonova naliehavosť bola obdivuhodná, a zároveň mi liezla na nervy. Samozrejme, že som vedela, kto Trenton je. Eakinsonu strednú sme absolvovali v rovnakom roku. Sledovala som, ako z ušpineného sopľavého decka, ktoré jedlo červené ceruzky a lepidlo, vyrástol vysoký potetovaný, nadmieru šarmantný muž, ktorým bol dnes. Od chvíle, keď dostal vodičský preukaz, prechádzal na strednej i na vysokej od jednej spolužiačky k druhej a ja som prisahala, že sa nestanem jednou z nich. Niežeby sa o to niekedy pokúšal. Až teraz. Nechcela som si o sebe namýšľať, ale bolo to ťažké, keďže som bola jednou z mála žien, s ktorými sa Trenton ani Travis nepokúsili vyspať. Zrejme to dokazovalo, že s mojím vzhľadom to nie je až také zlé. Tíďžej vyzeral ako z časopisu a teraz mi písal Trenton. Netušila som, čo sa na mne od strednej zmenilo a zaujalo jeho pozornosť, ale vedela som, čo sa zmenilo na ňom.

Pred necelými dvoma rokmi sa Trentonov život obrátil hore nohami. Cez jarne prázdniny sa cestou na žúr s vatrou viezol v džípe Mackenzie Davisovej na mieste spolujazdca. Keď džíp na druhý deň ťahali späť do mesta, bol na nerozoznanie. Tak ako Trenton, keď sa vrátil do školy. Výčitky svedomia za Mackenzinu smrť mu



bránili sústrediť sa na hodiny, preto sa v polovici apríla rozhodol presťahovať sa späť k otcovi a odísť zo školy. Travis o bratovi za dlhých nocí občas niečo nadhodil, ale nič viac som o Trentonovi nepočula.

Po ďalšej polhodine učenia sa a obhrýzania si takmer neexistujúcich nechtov mi začalo škŕkať v žalúdku. Prešla som do kuchyne a otvorila som chladničku. *Šalátový dresing. Koriander. Čo, dopekla, robí čierne korenie v chladničke? Vajčka... fuj! Nízkotučný jogurt. Ešte horšie.* Otvorila som mrazničku. *Zásah! Mrazené burito.*

Tesne predtým, ako som zapla mikrovlnku, som začula klopanie. „Raegan! Prestaň zabúdať na tie prekliate kľúče!“ Bosými nohami som precupotala okolo raňajkového pultu, potom po béžovom koberci. Otočila som kľúčom v zámke, potiahla som ťažké kovové dvere a ihneď som si prekrížila ruky cez prsia. Mala som na sebe len biele tielko a boxerky, žiadnu podprsenu. Vo dverách stál Trenton Maddox s dvoma bielymi papierovými balíčkami.

„Obed,“ povedal s úsmevom.

Na pol sekundy vyzerali moje ústa presne ako jeho, potom sa to zmenilo. „Ako si zistil, kde bývam?“

„Popýtal som sa,“ povedal, keď prechádzal okolo mňa. Balíčky položil na raňajkový pult a začal z nich vyťahovať obaly s jedlom. „Zo Zlatého kuraťa. Ich zemiaková kaša a omáčka mi pripomínajú mamine. Ktovie prečo. Nepamätám si, ako varila.“

Smrť Dianne Maddoxovej otriasla celým mestečkom. Zúčastňovala sa na rodičovskom združení, juniorskej lige a tri roky trénovala Taylorov a Tylerov futbalový tím, kým jej nedignostikovali rakovinu. Vyviedlo ma z miery, že o nej hovoril tak bezstarostne, hoci som mala dojem, že by to tak nemalo byť.

„Vždy prepadávaš dievčatá v ich byte s jedlom?“

„Nie, ale už bol čas.“

„Čas na čo?“

Bezvýrazne sa na mňa pozrel. „Na obed.“ Vpochodoval do kuchyne a začal otvárať skrinky.

„Čo to robíš?“

„Kde máš taniere?“ opýtal sa.

Ukázala som na správnu skrinku, dva som vytiahla, položila som ich na pult, nabrala som zemiaky, omáčku, kukuricu a rozdelila kurča. Potom odišiel.

Stála som pri pulte v malom tichom byte, v ktorom sa vznášala vôňa kurata a omáčky. Nikdy predtým sa mi také čosi nestalo. Nevedela som, ako mám zareagovať.

Naraz sa otvorili dvere. Trenton znova vošiel a kopnutím za sebou zatvoril. Držal dva obrovské plastové poháre s vytrčajúcimi slamkami.

„Dúfam, že máš rada višňovú kolu, bábika, inak kamaráti nebudeme.“ Ku každému tanieru položil pohár, potom si sadol. Pozrel sa na mňa. „Tak čo? Sadneš si, či nie?“

Posadila som sa.

Trenton si vložil do úst prvý kúsok a po krátkom váhaní som urobila to isté. Akoby som mala na jazyku kúsoček neba. Keď som sa už do toho pustila, jedlo z môjho taniera zmizlo akosi rýchlo.

Trenton vytiahol dévedéčko s filmom *Vesmírne gule*. „Viem, povedala si, že sa učíš, takže ak nemôžeš, prežijem to. Toto som si však požičal od Thomasa, keď bol naposledy v meste, a ešte som si to nepozrel.“

„*Vesmírne gule*?“ opýtala som sa so zdvihnutým obočím. S Tídzejom sme ten film videli milión ráz.

„To znamená áno?“

„Nie. Pekné od teba, že si priniesol obed, ale musím sa učiť.“

Pokrčil plecami. „Môžem ti pomôcť.“

„Mám priateľa.“

Trentona to nezmiatlo. „Zjavne nestojí za nič. Nikdy som ho tu nevidel.“

„Nebýva tu. On... študuje v Kalifornii.“

„Nikdy nechodí domov na návštevu?“

„Ešte nie. Má toho veľa.“

„Je odtiaľto?“

„Do toho ťa nič.“

„Kto je to?“

„Nestaraj sa.“

„Dobre,“ povedal, keď zozbieral odpadky a odhodil ich do koša v kuchyni.

Vzal môj tanier, potom svoj a opláchol ich v dreze. „Máš imaginárneho priateľa. Rozumiem.“

Otvorila som ústa, že sa budem hádať, ale ukázal na umývačku riadu. „Sú v nej špinavé?“

Prikývla som.

„Robíš dnes večer?“ opýtal sa, keď plnil umývačku a hľadal čistiaci prostriedok.

Keď ho našiel, trochu z neho vylial do nádobky, zavrel dvierka a stlačil tlačidlo. V kuchyni sa rozoznelo tiché, upokojujúce pradenie.

„Nie, tento víkend mám voľno.“

„Super, aj ja. Neskôr sa po teba zastavím.“

„Čo? Nie, ja...“

„Uvidíme sa o siedmej.“ Dvere sa zavreli a v byte ostalo ticho.

*Čo sa to práve stalo?* Ponáhľala som sa do izby a schmatla som mobil.

*Nikam s Tebou nepôjdem. Povedala som, že mám priateľa.*

Keď myslíš.

Otvorila som ústa. „Nie“ zjavne nepovažoval za odpoveď. Čo som len mala urobiť? Nechať ho vyklopkávať na dvere? To by bolo drzé. Lenže aj on bol drzý. Povedala som predsa „nie“!

Nebol dôvod hnevať sa. Raegan bude doma, možno aj Kody, a môže mu povedať, že som šla von. S niekým iným. To by vysvetľovalo, prečo mám auto na parkovisku.

Bola som prekliato múdra. Dosť inteligentná na to, aby som si celé roky držala od Trentona odstup. Od detstva som ho videla flirtovať, zvádzať a uhýbať sa. Neexistoval nijaký trik, ktorým by ma dokázal prekvapiť.

## Tretia kapitola

**O** SIEDMEJ SOM SI V PREDKLONE FÉNOVALA MOKRÉ VLASY. OD pary, ktorá zaplnila spoločnú kúpeľňu, sa zahmlilo zrkadlo, a preto nemalo zmysel pokúšať sa uvidieť svoj odraz. Tenká roztrhaná osuška okolo mojej hrude sotva zakrývala to, čo mala. Potrebovali sme nové osušky. Potrebovali sme nové všetko.

Raegan prišla domov až o šiestej, a tak som jej v skratke vysvetlila svoj plán, aby presne vedela, ako má Trentona odohnať. Päť minút po siedmej večer som si obliekla mikinu s logom Východnej univerzity a tepláky rovnakej sivej farby. O desať minút nato sa Raegan s misou pukancov zvalila na gauč, kde sa ponorila do modrých vankúšov. Mala na sebe tmavomodré obťahnuté tepláky a kvetinkové tielko.

„Zdá sa, že si mu to vyhovorila.“

„Super,“ povedala som, usadená na takmer nevypchatej opierke na gauči.

„Hovoríš super, ale tváriš sa trochu sklamane.“

„Ty hnusná klamárka,“ povedala som, keď som si brala za hrst pukancov a pchala som si ich do úst. Práve som oddychovala za zvukov neznesiteľného hlasu zo seriálu *Griffínovci*, keď zazvonil zvonček. Raegan sa pobrala k dverám, všade rozsypala pukance a ja som sa rozbehla do izby. Otočila kľúčom v zámke, stlačila

kľučku a potom som začula jej tlmený hlas. Po chvíľke sa v byte ozval iný, omnoho hlbší. Trentonov.

Po krátkom rozhovore Raegan zakričala moje meno. Stuhla som, lebo som nevedela, čo mám robiť. Snažila sa mu dokázať, že tu nie som? Dvere na mojej izbe sa rozleteli. Inštinktívne som odskočila, aby mi nevrátili do tváre. Predo mnou stála zamračená Raegan. „Bojuje nečestne.“

Potriasla som hlavou. Nevedela som, či sa mám ozvať.

Mykla hlavou nabok a ukázala na predné dvere. „Pozri sa sama.“

Prešla som okolo nej cez chodbu a v obývačke som zbadala Trentona, ako drží malilinkú ružovú vetrovku a stojí vedľa dievčatka. Bolo úžasné. Pod dlhými tmavými mihalnicami mu pri každom žmurknutí zmizli zelené oči velikánske ako teleskopy. Na chrbát a plecيا mu padali dlhé vlasy platinovej farby. Poťahovalo a ňaťahovalo nitky mätovozeleného svetrika, no nespúšťalo zo mňa zvedavé očka.

Trenton kývol na dokonalé stvorenie vedľa seba. „Toto je Olive. Jej rodičia pred dvomi rokmi kúpili susedný dom. Sme kamaráti.“

Olive sa otočila a chytila Trentona za nohu. Nevyzerala vystrašene ani vyľakane, len dosť uvoľnene na to, aby sa naňho vešala.

„Ahoj, Olive,“ povedala som. „Koľko máš rokov?“ Nie je bežné pýtať sa to dieťaťa? Nebola som si istá.

„Päť,“ odpovedala seabedome. Jej odvážny sladký hlások bol pravdepodobne tým najrozkošnejším zvukom, aký som kedy počula. Zdvihla ruku. Drobné, no buclaté prstečky natiahla tak ďaleko, ako len vládala, a vystrela ku mne dlaň. Keď si bola istá, že som pochopila, vrátila ruku na Trentonovu nohu. „Tvent povedal, že ma vezme ku Kuliatku Joeovi, ale až keď budeš puipjavená.“ Zažmurkala, ale neusmiala sa. Myslela to vážne. Naozaj bola presvedčená, že som zodpovedná za každú ďalšiu sekundu čakania.

Pozrela som sa naňho. „To povedal?“

Trenton jednoducho pokrčil plecami a usmial sa na mňa. „Si už pripravená?“

Zrak mi padol na moje tepláky. „Zjavne nie, ale tipujem, že by som nemala nechať Olive čakať.“

„To by si veru nemala,“ povedal Trenton. Ani nepredstieral, že mu je to ľúto. Hajzel.

Snažila som sa nevrčať, nekliat' a nerobiť nič, čím by som mohla Olive vystrašiť. Odišla som do izby. Mikiu som vymenila za tričko hrdzavej farby, tepláky za obnosené rifle. Keď som sa obúvala, Raegan otvorila dvere mojej izby a zavrela za sebou.

„Olive chce, aby som ťa poprosila, aby si sa poponáhľala,“ oznámila a snažila sa nesmiať.

„Zavri zobák!“ odvrkla som a postavila som sa. Dala som si mejkap, mihalnice som si prečesala maskarou, na pery som si naniesla priesvitný lesk a prešla som do obývačky, v ktorej stále stáli Trenton a Olive.

„Pripravená,“ vyhlásila som a usmiala som sa. Na Olive. Rozhodne nie na Trentona.

Olive sa naňho pozrela. „Už ideme ku Kuliatku Joeovi?“

„Najprv si obleč bundičku.“

Olive poslúchla a chrptom ruky si utrela noštek. „Už?“

„Áno, madam,“ povedal, keď otváral dvere.

Keď sa dvere otvorili, Olive sa usmiala od ucha k uchu a Trenton sa tiež rozžiariť. Zjavne bol rád, že jej urobil radosť.

Bez slova som prešla okolo neho. Ako som kráčala cez parkovisko, Olivine pršteky si našli cestičku do mojej dlane. Pokožku mala presne takú teplú a hebkú, ako vyzerala.

Trenton odomkol dvere na strane spolujazdca svojho rozpadnutého Dodgea Intrepida. Červeň už miestami vybledla, inde sa odlúpala. Posunul sedadlo dopredu a pomohol Olive nastúpiť do zadu. Pripútal ju do ružovej autosedačky.

Naklonila som sa do auta a nadýchla som sa. „V aute nefajčíš?“

„Fajčím, ibaže večer predtým, ako mám byť s Olive, ho vyumývam a nezapálím si v ňom, až kým ju nevysadím. Preto nesmrdí.“ Sedadlo spolujazdca posunul do pôvodnej polohy, zdvihol ruku a naznačil mi, aby som nastúpila.

„Toto ti ešte zrátam,“ pošepla som, keď som ho obišla a chystala som sa sadnúť si do auta.

Usmial sa. „Už sa teším.“ Trenton zabuchol dvere, prebehol popred auto a posadil sa na sedadlo. Pripútal sa, potom sa na mňa netrpezlivo zahľad.

„Ak ho nezacvakneš, zacvakáš,“ vyhlásila Olive na zadnom sedadle.

„Oh,“ povedala som, otočila som sa po pás a zopakovala som, čo práve urobil Trenton.

Keď som si zapla pás, naštartoval.

Takmer mlčky sme sa viezli mestom ku Kuriatku Joeovi okrem Oliviných občasných otázok, či sme už tam. Pri každom semafore chcela vedieť, ako ďaleko sme od cieľa. Trenton jej trpezlivo odpovedal, a keď ostávala už len jedna ulica, urobili si maličkú oslavu a zatancovali si rukami.

Keď Trenton zahol na parkovisko pri Kuriatku Joeovi, vypol motor, vystúpil, prebehol na moju stranu auta a otvoril dvere. Jednou rukou mi pomohol vystúpiť, potom odsunul sedadlo dopredu, odopol Olive a zložil ju na zem.

„Pviniesol si mince?“ opýtala sa.

Trenton sa zasmial a zatváril sa urazene. „Je vôbec legálne ísť ku Kuriatku Joeovi bez nich?“

„Podľa mňa nie,“ vyhlásila Olive a potriasla hlavou.

Trenton vystrel ruku, Olive ju chytila a potom podala ruku aj mne. Chytila som jej ruku do svojej a všetci traja sme sa vybrali dovnútra.

Kuriatko Joe bol pevnou súčasťou Eakinsu, odkedy som sa narodila. Rodičia nás sem raz či dvakrát ako deti zobrali, ale od roku



tisícdeväťstodevät'desiatdeväť som tu nebola. Stále bol napáchnutý masťou a korením, ktoré prehlušovali všetko ostatné vrátane tenkého povlaku na zelenej dlaždicovej podlahe.

S Olive sme nasledovali Trentona do boxu na druhom konci reštaurácie. Všade pobehovali detiská, prakticky liezli po stenách. Rôznofarebné svetlá z obrovského hracieho automatu a arkádových hier vreskot a smiech ešte znásobovali.

Trenton sa pohrabal vo vreckách nohavíc a po chvíli z nich vytiahol za dve hrste mincí. Olive sa natešene nadýchla, zhrabla toľko mincí, koľko ich medzi svojimi buclatými prstami uniesla, a bežala preč.

„Vôbec ťa netrúpi, že to úbohé dievčatko zneužívaš?“ opýtala som sa a prekrížila som si ruky na stole.

Trenton pokrčil plecami. „Ja sa s tebou navečeriam, ona sa zahrá, jej rodičia pôjdu na rande. Nikto neprehrá.“

„Chyba. Ja som zjavne nevyhrala, keďže si ma sem dotiahol nasilu.“

„Nemôžem za to, že som krok pred tebou.“

„Využívať dieťa nie je práve dobré prvé rande. Nie je to niečo, na čo by sme v budúcnosti radi spomínali.“

„Kto povedal, že máme rande? Teda... ak to chceš nazývať rande, super, ale myslel som si, že máš priateľa.“

Takmer som sa zadusila slinou, ale stále to bolo lepšie, než keby som sa mala začervenat'. „Prepáč, že som si myslela, že do takýchto vecí nenútiš hocikoho.“

„To nie. Toto je rozhodne špeciálny prípad.“

„Ty si špeciálny prípad,“ zašomrala som a medzi desiatkami tváričiek som hľadala Olivinu. Pokúšala sa rozťahnuť krátke ručičky okolo hracieho automatu, potom sa vzdala a rozhládala sa okolo seba.

„Predpokladám, že stále máš priateľa,“ povedal Trenton.

„Nie je to tvoja vec, ale mám.“

„Tak potom to nie je rande. Keby bolo, bola by si... radšej to nepoviem.“

Uprela som naňho pohľad. „Natiahnem sa ponad stôl a vylepím ti.“

Zachechtal sa. „Nevylepiš. Chceš, aby sa ťa bála celá budúca generácia Eakinčanov v Illinois?“

„To je mi jedno.“

„Nie, nie je.“

Čašníčka sa preknísala až k nám a nahla sa ponad svoje rastúce bruško. Vyzerala, že je asi v siedmom mesiaci. Zelená polokošela, ktorú mala na sebe, bola na prasknutie. Položila pred seba malý pohár s vrchnákom a so slamkou, potom veľký červený s čímsi hnedým a perlivým. „Čau, Trent.“

„Ahoj, Cindy. Mala by si byť doma s vyloženými nohami.“

Usmiala sa. „To hovoríš zakaždým. Čo si dá tvoja kamarátka?“

Pozrela som sa na Cindy. „Len vodu, ďakujem.“

„Prinesiem.“ Obrátila pohľad na Trentona. „Olive si dá to čo vždy?“

Prikývol. „Mám však dojem, že Cami potrebuje jedálny lístok.“

„Hneď sa vrátim.“

Trenton sa predklonil. „Mala by si skúsiť trojvrstvovú misu s hranolčkami zo sladkých zemiakov a kapustovým šalátom. Lebo... Došľaka!“

Muž za mnou završtal: „Christopher! Povedal som, že máš prísť sem a sadnúť si!“

Trenton sa naklonil ponad mňa a zvrštil čelo. Naším smerom sa rozbehol asi osemročný chlapček, aj keď utekal skôr ku mne ako k otcovi. Zastavil sa pri nás a čakal.

„Sadaj!“ zavrčal naňho otec. Chlapček poslúchol a otočil sa, aby videl, ako sa hrajú ostatné deti.

Trenton sa snažil ignorovať, čo sa dialo za mnou. Oprel sa o stôl. „Stále sa ti páči robiť v Rede?“

Prikývla som. „Robota nie je zlá, Hank je skvelý.“

„Prečo tento víkend nerobíš?“

„Vzala som si voľno.“

„Seď pokojne!“ zavrčal chlapčekov otec za mnou.

Trenton po chvíli pokračoval. „Len som ti chcel povedať, že ak sa ti v bare nepáči, v štúdiu je voľné miesto recepčnej.“

„V akom štúdiu?“

„V mojom, teda v tom, v ktorom pracujem.“

„V Skin Deepe niekoho hľadajú? Myslela som si, že telefóny dvíha Cal alebo niekto, kto má práve čas.“

„Povedal, že na Tridsiatej štvrtej ulici majú za pultom sexi fešandu, tak si myslí, že by sme si mali nájsť podobnú aj my.“

„Sexi fešandu,“ nepohla som ani brvou. Neohromil ma.

„Jeho slová, nie moje,“ povedal Trenton a očami prehládaval dav, aby zistil, kde je Olive. Netrvalo dlho a našiel ju. Vedel, kde bude.

„Rada hrá pinball, čo?“

„Zbožňuje ho,“ pousmial sa ako hrdý otecko.

„Dopekla, Chris! Čo to, došlaka, robíš?“ zakričal muž za mnou a súčasne sa postavil. Otočila som sa a zbadala som jeho prevrátený pohár a veľmi rozrušeného chlapčeka, ktorý sa pozeral na otcovo mokré lono. „Prečo ťa vôbec vodím na takéto miesta?“ zavreštal.

„Tiež mi to napadlo,“ ozval sa Trenton.

Muž sa otočil. Uprostred čela mal dve hlboké horizontálne vrásky.

„Viete, nezdá sa, že chcete, aby tu vaše dieťa pobehovalo, hralo sa alebo sa hocijako zabávalo. Načo ho sem vodíte, keď sa nemá ani pohnúť?“

„Nikto sa ťa na nič nepýtal, idiot,“ odvrkol a otočil sa.

„Nie, ale ak sa budete so synom takto rozprávať, požiadam vás, aby ste vyšli von.“

Muž sa na nás znova zahľadel, začal hovoriť, ale čosi v Trentonových očiach ho donútilo rozmyslieť si to. „Je hyperaktívny.“

Trenton pokrčil plecami. „Človeče, chápem. Ste tu sám, zrejme ste mali dlhý deň.“

Vrásky nad mužovými očami sa zjemnili. „To som teda mal.“

„Tak ho nechajte spáliť energiu. Keď príde domov, bude zničený. Je trochu hlúpe priviesť ho sem a potom sa rozčuľovať, že sa zabáva.“ Mužovi očervenela tvár od hanby. Zopár ráz prikývol, potom sa otočil a kývol aj synovi. „Prepáč, kamarát. Choď sa hrať!“

Chlapčekovi sa rozžiarili očka, vyskočil od stola a zamiešal sa medzi neúnavný dav šťastných detičiek. Po niekoľkých nepríjemných sekundách ticha sa Trenton pustil s mužom do reči a začali sa baviť o tom, kde robia, o Chrisovi a Olive. Nakoniec sme zistili, že sa volá Randall a je čerstvým slobodným oteckom. Chrisova matka bola závislá, žila s priateľom v susednom meste a Chris mal problém zvyknúť si. Randall pripustil, že aj on. Keď prišiel čas odísť, Randall vystrel ruku a Trenton mu ňou potriasol. Odišli s úsmevmi.

Keď Olive minula mince, sadla si za stôl, kde už na ňu čakali zlaté kuracie nugetky. Trenton jej na ruky vystrekol akúsi dezinfekciu. Otrela si jednu ruku o druhú a zhltna všetko, čo mala na tanieri. S Trentonom sme si objednali to isté jedlo, ale porciu pre dospelých. Dojedly sme približne naraz.

„Koláč?“ opýtala sa Olive a chrbtom ruky si utrela ústa.

„Neviem,“ odvetil Trenton. „Mama sa na mňa naposledy veľmi nahnevala.“

Páčilo sa mi, ako sa s ňou rozprával. Nebol povýšenecký, rozprával sa s ňou tak ako so mnou. Zdalo sa, že Olive to oceňuje.

„Čo si myslíš, Cami? Máš rada pekanové orechy?“

Olive ma sledovala prosebným pohľadom.

„Mám.“

Olivine zažiarivé oči sa rozžiarili. „Jozdelíme sa?“

Pokrčila som plecami. „Tretinu koláča zvládnem. Chceš sa rozdeliť, Trent?“

Trenton nadviazal očný kontakt so Cindy a zodvihol ukazovák. Prikývla. Presne vedela, čo mal na mysli. Olive zatlieskala, keď Cindy priniesla tanier v jednej ruke a tri vidličky v druhej. Bola to takmer tretina koláča s vrchovatým kopcom bielej šľahanej polevy.

„Užite si to,“ povedala Cindy unavene, ale milo.

Pustili sme sa doň a všetci sme pri prvom hlte cukrovej dobroty zahmkali. Tanier ostal o niekoľko minút prázdny. Keď Cindy priniesla účet, pokúsila som sa polovicu zaplatiť, ale Trenton o tom nechcel ani počuť.

„Keď zaplatíš, bude to rande,“ povedala som.

„Platíš niekedy Raegan za obed?“

„Áno, ale...“

„A je to rande?“

„Nie, ale...“

„Pssst!“ povedal a zodvihol Olive do náručia. „Toto je okamih, keď sa máš poďakovať.“ Položil na stôl dve bankovky a potom si peňaženku zastrčil do zadného vrecka nohavíc.

„Ďakujem,“ povedala Olive s hlavou na Trentonovom pleci.

„Za máličko, Oó.“ Nahol sa a vzal zo stola kľúče.

„Oó?“ nechápala som.

Olive na mňa pozerala dvoma ospalými jazierkami, preto som sa viac nevyptovala.

Cestou ku mne sme mlčali, hlavne však preto, lebo Olive zaspala v autosedačke. Líčko mala pritisnuté o vankúšik. Vyzerala tak pokojne a šťastne stratená tam, kam sa práve zatúlala.

„Jej rodičia nechajú potetovaného suseda len tak dozeráť na svoju päťročnú dcéru?“

„Nie, toto je novinka. Ku Kuriatku Joeovi sme začali chodiť tento rok, keď som mal voľno. Najprv som Shanovi a Lize dozeral na malú len občas na pol hodinky a akosi sme sa prepracovali až ku Kuriatku Joeovi.“